בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ב'**, **כ'** ב**כסלו** תשס"ג (**25** ב**נובמבר**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ביאחור של מספר ימים, אנו ממשיכים את המאמר על **מעשה הגבורה (?) של מצדה**...
שאלות אלו לא נשאלו, אך שאלות אלו עולות מפעם לפעם בראשינו, וספק אם נתן עליהם אדם תשובה יחידה אי-פעם. נכון. שאלות אלו לא נשאלו במשך דורות. שכן, מצדה סתומה ועלומה היתה. לא ידענוה אלא מן הרמזים. ספרי "**מלחמות היהודים עם הרומאים**" ליוספוס פלאויוס, תורגם לראשונה לרומית, עוד לפני כ 2000 שנה, תורגם לסורית עתיקה, וליוונית. לפני כ 150 שנה תורגם הספר ללשונות אירופיות שונות, ובתוכן לגרמנית; מגרמנית לעברית תרגם את הספר קלמן שולמן בשנת תרכ"ב (1862 למניינם). ומעניין, הגאון
ר' אליהו מווילנא, **הגר"א**, אמר כי הוא משתוקק לראות את כתבי יוספוס מתורגמים לעברית... זה כשנות דור אחד [בלבד] שמצדה חזרה ועלתה בראשנו, בלבותינו, על שפתותינו. האם היה זה יצחק למדן, המשורר, שפרסם בשנת תרפ"ד (1924) את הפואימה שלו "מסדה", שהפכה להיות המנון לכל החלוצים בארץ: "...לא נותקה עוד השלשלת/ עוד נמשכת השלשלת/ מני אבות אלי בנים.../מני לילות שמחת תורה/אלי לילות שמחת מסדה.../אבותינו כך רקדו..."; או אולי היה זה פרופ' יוסף קלוזנר, שללא כל נימה דתית, עורר אך רגשות-לאומיים, ופרסם סדרת מאמרים בשם כולל "כשאומה נלחמת על חרותה" ותוכה גם על אחרוני מצדה ועל אלעזר בן יאיר; או אולי היו אלו בחורי ה"הגנה" שהעפילו למצדה, וציטטו את למדן; "...שנית מצדה לא תיפול"; או אולי היה זה **יגאל ידין**, בכושר ביטויו, כאשר הדליק בכולנו את הכמיהה לראות את שחזור מצדה, לאחר שנחפרה על-ידו ועל-ידי ארכיאולוגים זולתו: "...מצדה ידועה כיום לכל, היא נחפרה ושוחזרה עתה, משניתן לבקרה בקלות יחסית ולעמוד על צפונותיה, חזקה עליה שנתסוך מקיסמה על מבקרים רבים יותר בעתיד..."; או אולי, הטקס של השבעת חיילי שריון בצה"ל, על המצדה... {ההמשך, בע"ה, מחר...} ["אתר ואתר" – ישראל ארליך]

~~~

אתמול היה אחד הימים שהיה לי קשה להחליט על מה לכתוב. י"ט בכסלו, בין היתר, הוא יום פטירתו של **הרב משה צבי נריה** זצ"ל, מייסד וראש ישיבות בני-עקיבא – **אדם שבזכותו ולאורו חינכנו את ילדינו**. נהגתי בשנים עברו להעביר ביום זה מאמר מכתביו של הרב נריה שנוגע באיזה עניין על סדר היום. הפעם חשתי שהגיעה השעה לפרוע חוב.
גדלתי בעיר קטנה במזרח קנדה, עיר בירת מחוז ניו-ברונזוויק, ששמה פרדריקטון. הבית היה מסורתי, הקהילה – בת כ 80 משפחות - זכתה לרב שכיהן, כרועה צאן, לתקופה שמעל ל 50 שנה! עם זאת, החינוך היהודי שקבלתי אז, בשלב זה של חיי, היה לוקה בחסר. אחד הדברים שעזר מאד למלא חוסר זה היה מינוי חודשי במשפחה לעלון, "ליקוטי שיחות" (באנגלית), שהוציאו לאור ארגון בשם, "המרכז לענייני חינוך" של אנשי חב"ד. הדברים שמובאים שם כוללים הכל – דברי תורה, נפלאות הטבע, סיפורים חסידיים ועוד – והכל מתוך **אהבת ישראל לתפארת** ובמגמה להחדיר בנו אהבת היהודי בכל מקום שהוא!
ובכן, היתה לי ההזדמנות אתמול – על-פני הדף שלנו – לפרוע אך במידה מועטה את החוב שאני חש כלפי חב"ד. אינני איש חב"ד, אפילו לא חסיד בכלל. אבל מה שינקתי בתור ילד מהמוסד הזה, הוא בין הדברים העיקריים שהניעו אותי, וממשיך ומניע אותי גם היום, להקים ולתגבר מפעל זה שלנו,

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל
~~~

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ב'**, **כ'** ב**כסלו** תשס"ג (**25** ב**נובמבר**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"הדף היומי לתולדותינו". על-כן, רציתי לומר **תודה**. יהי רצון שנזכה ביחד לבנות על הבסיס הזה, ושאהבת הישראל שבנו תביא לידי **פד**יון ("**פד**" – אותיות "דף"!) אמיתי לעמנו– פדיון הנפש ופדיון הגוף.

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל